

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 189 (XXXIII) — Nr. 539

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 25 mai 2021

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 71 din 9 februarie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (3), ale art. 29 alin. (1) lit. a) teza întâi, ale art. 31 alin. (1) lit. c) și ale art. 52 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară	2–6
Decizia nr. 131 din 2 martie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. VI alin. (1) teza finală din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției, în redactarea anterioară modificării acestora prin articolul unic pct. 2 din Legea nr. 239/2019 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției	6–9
Decizia nr. 157 din 4 martie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 27 din Codul de procedură civilă, în interpretarea dată prin Decizia nr. 52 din 18 iunie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, precum și a dispozițiilor art. 521 alin. (1) și (3) din Codul de procedură civilă	10–12
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
2.967. — Ordin al ministrului culturii pentru re acreditarea Muzeului Național al Marinei Române din Constanța, județul Constanța	13
2.968. — Ordin al ministrului culturii pentru re acreditarea Muzeului Județean „Aurelian Sacerdoțeanu” Vâlcea din Râmnicu Vâlcea, județul Vâlcea	13
3.548. — Ordin al ministrului educației privind acordarea acreditării pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Gimnazială „Copil Dorit” din municipiul București	14–15
3.621. — Ordin al ministrului educației privind acordarea acreditării pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Grădinița „Universul Copiilor 2” din orașul Voluntari	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 71

din 9 februarie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (3), ale art. 29 alin. (1) lit. a) teza întâi, ale art. 31 alin. (1) lit. c) și ale art. 52 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (3), ale art. 29 alin. (1), ale art. 31 alin. (1) lit. c) și ale art. 52 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, excepție ridicată direct de Avocatul Poporului și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.943D/2019.

2. La apelul nominal se prezintă pentru autorul excepției de neconstituționalitate doamna Linda Zenovia Timofan, cu împuternicire depusă la dosar. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent șef învederează faptul că domnul Valentin Paul-Trucă, autor al excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 52 alin. (1) din Legea nr. 304/2004, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.706D/2019, domnul Dorin Teșeleanu, autor al excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 52 alin. (1) din Legea nr. 304/2004, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.240D/2019, domnul Georgică Giurgiucau, autor al excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 304/2004, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 58D/2020, și al excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (3), ale art. 29 alin. (1) lit. a) și f), ale art. 31 alin. (1) lit. c) și ale art. 52 alin. (1) din Legea nr. 304/2004, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.067D/2020, și domnul Aurel Constantin Muntoiu, autor al excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 52 alin. (1) din Legea nr. 304/2004, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 94D/2021, au solicitat conexarea acestor dosare la Dosarul Curții Constituționale nr. 2.943D/2019.

4. Reprezentantul Avocatului Poporului solicită conexarea dosarelor, în timp ce reprezentantul Ministerului Public se opune acestor solicitări, apreciind că nu este posibilă conexarea dată fiind calitatea persoanelor care le-au formulat.

5. Curtea constată că persoanele care au solicitat conexarea dosarelor nu au calitate procesuală activă în prezenta cauză, astfel că, având în vedere art. 36 din Codul de procedură civilă coroborat cu art. 14 din Legea nr. 47/1992, cererile acestora nu pot fi analizate în cadrul procesual circumscris prezentului dosar.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției de neconstituționalitate, care pune concluzii de admitere a acesteia, arătând, în esență, că, în considerarea art. 73 alin. (3)

lit. l) și a art. 147 alin. (4) din Constituție, constituirea completurilor se reglementează prin lege organică, și nu prin acte administrative cu o putere juridică inferioară legii emise de colegiile de conducere ale instanțelor. Aceste acte administrative nu pot viza procedura de judecată, mai exact modul de desemnare a membrilor completurilor de judecată, sens în care se invocă deciziile Curții Constituționale nr. 685 din 7 noiembrie 2018 și nr. 417 din 3 iulie 2019.

7. Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, invocând Decizia Curții Constituționale nr. 27 din 22 ianuarie 2020.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

8. Prin Adresa nr. 19.696 din 6 noiembrie 2019, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 8.593 din 6 noiembrie 2019, în temeiul art. 146 lit. d) teza a doua din Constituție și al art. 32 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, **Avocatul Poporului a sesizat direct Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (3), ale art. 29 alin. (1), ale art. 31 alin. (1) lit. c) și ale art. 52 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară.**

9. În motivarea excepției de neconstituționalitate, se arată că, prin raportare la considerentele deciziilor Curții Constituționale nr. 685 din 7 noiembrie 2018 și nr. 417 din 3 iulie 2019, reglementarea compunerii completurilor de judecată trebuie realizată prin lege, și nu prin acte ale colegiilor de conducere ale Înaltei Curți de Casație și Justiție și ale celorlalte instanțe judecătorești. Se susține că actele colegiilor de conducere au caracter administrativ, sens în care se invocă Decizia Curții Constituționale nr. 685 din 7 noiembrie 2018. Prin urmare, un act având o astfel de natură nu poate viza aplicarea și interpretarea legii de procedură. Întrucât modul de desemnare a membrilor completurilor ține tocmai de aplicarea normelor procedurale, colegiile de conducere ale instanțelor judecătorești nu pot adopta acte administrative în acest domeniu. În caz contrar, ar prelua atribuții jurisdicționale din chiar sfera de competență primară a puterii judecătorești. Totuși, textele criticate permit adoptarea unor acte administrative în domeniul menționat, încălcând astfel competența puterii judecătorești. Se mai apreciază că se încalcă și dreptul la un proces echitabil, invocându-se jurisprudența anterioară a Curții Constituționale.

10. Se consideră că textele criticate nu respectă exigența de reglementare în privința organizării și funcționării completurilor, ca structuri componente necesare organizării și funcționării instanțelor, prin lege organică. Astfel, un element esențial al organizării și funcționării instanțelor, și anume constituirea completurilor, este dat în competența colegiilor de conducere, organe administrative care, prin acte administrative cu o putere juridică inferioară legii, devin abilitate să reglementeze aspecte a căror reglementare trebuie realizată prin norme de nivelul legii organice.

11. Se mai invocă încălcarea caracterului general obligatoriu al deciziilor Curții Constituționale, apreciindu-se că argumentele de neconstituționalitate reținute în deciziile Curții Constituționale nr. 685 din 7 noiembrie 2018 și nr. 417 din 3 iulie 2019 se aplică *mutatis mutandis* și în privința textelor criticate.

12. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) și art. 33 din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicată.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

14. La dosarul cauzei au fost depuse puncte de vedere *Amicus curiae* în sensul admiterii excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, înscrisurile depuse, concluziile autorului excepției de neconstituționalitate și ale procurorului, prevederile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit prevederilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10, 29, 32 și 33 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 19 alin. (3), ale art. 29 alin. (1), ale art. 31 alin. (1) lit. c) și ale art. 52 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005. Analizând critica de neconstituționalitate, Curtea reține că, în realitate, obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 19 alin. (3), ale art. 29 alin. (1) lit. a) teza întâi, ale art. 31 alin. (1) lit. c) și ale art. 52 alin. (1) din Legea nr. 304/2004, prevederi asupra cărora urmează să se pronunțe prin prezenta decizie și care au următorul cuprins:

— Art. 19 alin. (3): „(3) *La începutul fiecărui an, Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, la propunerea președintelui sau a vicepreședintelui acesteia, poate aproba înființarea de complete specializate în cadrul secțiilor Înaltei Curți de Casație și Justiție, în funcție de numărul și natura cauzelor, de volumul de activitate al fiecărei secții, precum și de specializarea judecătorilor și necesitatea valorificării experienței profesionale a acestora*”;

— Art. 29 alin. (1) lit. a) teza întâi: „(1) *Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție are următoarele atribuții:*

a) *aprobă Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă [...]*”;

— Art. 31 alin. (1) lit. c): „(1) *În materie penală, completele de judecată se compun după cum urmează: [...]*

c) *pentru apelurile împotriva hotărârilor pronunțate în primă instanță de curțile de apel și de Curtea Militară de Apel, completul de judecată este format din 3 judecători*”;

— Art. 52 alin. (1): „(1) *Colegiile de conducere stabilesc compunerea completelor de judecată la începutul anului, urmărind asigurarea continuității completului. Schimbarea membrilor completelor se face în mod excepțional, pe baza criteriilor obiective stabilite de Regulamentul de ordine interioară a instanțelor judecătorești*”.

17. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, ale art. 73 alin. (3) lit. l) privind domeniile de reglementare ale legii organice, ale art. 126 alin. (1) și (4) privind instanțele judecătorești și ale art. 147 alin. (4) privind efectele deciziilor Curții Constituționale.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că problemele de drept constituțional ridicate privesc următoarele aspecte: (i) competența Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție de a înființa complete specializate [art. 19 alin. (3)]; (ii) competența Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, ca, printr-un regulament, să stabilească atât organul administrativ competent să aprobe componerea completurilor de 3 judecători în materie penală, cât și modalitatea de desemnare a membrilor acestora [art. 29 alin. (1) lit. a) teza întâi și art. 31 alin. (1) lit. c)]; (iii) competența colegiilor de conducere ale curților de apel, tribunalelor, tribunalelor specializate și ale judecătorilor de a stabili modalitatea de desemnare a membrilor completurilor de judecată [art. 52 alin. (1)].

19. Cu privire la competența Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție de a înființa complete specializate, Curtea observă că autorul excepției pleacă de la premisa că stabilirea completurilor specializate se face numai prin lege, astfel că legea nu poate lăsa la discreția/aprecierea unui organ administrativ o asemenea competență. Cu alte cuvinte, completurile specializate s-ar constitui în mod nemijlocit prin lege, și nu printr-un act administrativ dat în temeiul legii. Or, legiuitorul are atât competența de a înființa el însuși complete specializate, cât și de a reglementa în sarcina organului de conducere al instanței judecătorești competența de a înființa un astfel de complet. Nu există o regulă într-un sens sau altul, ambele modalități dând expresie ideii de instanță constituită potrivit legii. Niciun text constituțional sau convențional nu impune ca aceste complete specializate să fie stabilite în mod nemijlocit și direct de legiuitor, din contră, rațiuni ce țin de flexibilitatea și suplețea reglementării pot determina legiuitorul să nu stabilească o obligație, ci o posibilitate de constituire a completurilor, caz în care evaluarea criteriilor care impun constituirea acestora trebuie realizată de organul de conducere al respectivei instanțe. Așadar, pot fi situații în care completurile specializate sunt stabilite direct prin lege (a se vedea art. 29 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 18 mai 2000, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 21 aprilie 2003, și Decizia nr. 417 din 3 iulie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 825 din 10 octombrie 2019), însă, în mod alternativ, pentru a răspunde unor realități aflate în desfășurare, nimic nu împiedică legiuitorul să încredințeze decizia înființării unor asemenea completei colegiului de conducere al instanței.

20. Prin Decizia nr. 417 din 3 iulie 2019, paragraful 153, Curtea a statuat că „art. 19 alin. (3) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, astfel cum a fost modificat prin art. 215 pct. 2 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 409 din 10 iunie 2011, a prevăzut că «*La începutul fiecărui an, Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, la propunerea președintelui sau a vicepreședintelui acesteia, poate aproba înființarea de complete specializate în cadrul secțiilor Înaltei Curți de Casație și Justiție, în funcție de numărul și natura cauzelor, de volumul de activitate al fiecărei secții, precum și de specializarea judecătorilor și necesitatea valorificării experienței profesionale a acestora*». Textul anterefert nu modifică art. 29 din Legea nr. 78/2000, astfel că judecarea în primă instanță a infracțiunilor prevăzute în Legea nr. 78/2000 se realizează de completurile specializate. Rezultă că la nivelul Înaltei Curți de

Casație și Justiție se pot constitui alte completuri specializate în domeniile pentru care legea nu prevede în mod expres o asemenea obligativitate. Or, pentru infracțiunile prevăzute în Legea nr. 78/2000 exista o asemenea obligativitate încă din 2003, astfel că, în privința acestora, Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nu are competența, începând cu anul 2011, de a le desființa pe cele existente, ci doar de a înființa alte completuri în materiile în care legea nu obligă. Prin urmare, art. 29 din Legea nr. 78/2000 nu a fost implicit abrogat prin art. 19 alin. (3) din Legea nr. 303/2004, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 71/2011”.

21. Astfel, Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nu are competența de a refuza înființarea unor completuri specializate acolo unde chiar legea a prevăzut înființarea lor obligatorie (a se vedea situația completurilor de judecată specializate pentru judecarea în primă instanță a infracțiunilor prevăzute în Legea nr. 78/2000), în schimb, dacă legea prevede posibilitatea înființării unor completuri specializate, decizia înființării lor aparține colegiului de conducere.

22. Faptul că legiuitorul a reglementat competența Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție de a aproba înființarea de completuri specializate în cadrul secțiilor Înaltei Curți de Casație și Justiție nu înseamnă că acestuia i-a fost conferită o competență distonantă cu prevederile Constituției referitoare la legiferare. Legiuitorul nu a încredințat Colegiului de conducere un aspect care ține de legiferare, ci doar decizia de oportunitate în sensul constituirii unor astfel de completuri, decizie luată în temeiul legii. Prin urmare, temeiul constituirii completurilor specializate este legea, dar decizia constituirii aparține Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție.

23. În consecință, Curtea constată că legiuitorul are competența de a acorda Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție decizia constituirii completurilor specializate. Faptul că legiuitorul nu a prevăzut caracterul obligatoriu al înființării acestor completuri chiar în textul legii nu poate fi considerat o încălcare a art. 73 alin. (3) lit. I) din Constituție; legiferarea în considerarea acestui text constituțional a fost realizată prin simplul fapt al stabilirii posibilității înființării completurilor specializate. Reglementarea caracterului opțional al acestor completuri, și nu obligatoriu, nu echivalează cu o delegare a activității de legiferare, ci reprezintă o expresie a acesteia. Prin urmare, textul criticat nu încalcă art. 61 și art. 73 alin. (3) lit. I) din Constituție.

24. Cu privire la art. 126 alin. (4) din Constituție, Curtea a statuat că atunci când legiuitorul constituțional se referă la compunerea instanței supreme prin lege organică, nu are în vedere numărul total de judecători al acesteia, ci organizarea și compunerea secțiilor, secțiilor unite, completurilor de judecată care realizează funcția sa jurisdicțională (Decizia nr. 685 din 7 noiembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.021 din 29 noiembrie 2018, paragraful 177). Or, așa cum s-a arătat, legea este cea care prevede posibilitatea constituirii de completuri specializate, altele decât cele obligatorii reglementate, la rândul lor, prin lege, astfel că nu se poate reține încălcarea art. 126 alin. (4) din Constituție.

25. Decizia administrativă de înființare a unor completuri specializate nu are nicio legătură cu activitatea de *jurisdictio* a instanțelor judecătorești, ceea ce înseamnă că art. 126 alin. (1) din Constituție nu are incidență în cauză.

26. Invocarea art. 21 alin. (3) din Constituție este realizată prin prisma faptului că textul criticat nu respectă o garanție a dreptului la un proces echitabil, și anume că instanța nu ar fi prevăzută de lege, ci de un act administrativ. Or, astfel cum s-a arătat anterior, deși luarea deciziei de constituire a completurilor specializate aparține Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, temeiul înființării lor este legea, ceea ce

înseamnă că textul criticat respectă garanția dreptului la un proces echitabil ca litigiile să fie judecate de o instanță stabilită prin lege. Prin urmare, nu se poate susține încălcarea art. 21 alin. (3) din Constituție, în componenta sa referitoare la stabilirea prin lege a instanței judecătorești.

27. Cu privire la competența Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, ca, printr-un regulament, să stabilească atât organul administrativ competent să aprobe compunerea completurilor de 3 judecători în materie penală, cât și modalitatea de desemnare a membrilor acestora, Curtea reține că, prin Decizia Curții Constituționale nr. 27 din 22 ianuarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 166 din 28 februarie 2020, a statuat că ori de câte ori o lege nu reglementează o anumită procedură de aducere la îndeplinire a unei măsuri/finalități prevăzute prin lege, revine actului administrativ normativ să o reglementeze, fără ca un asemenea procedeu să poată fi echivalat cu o adăugare la lege (paragraful 48). Faptul că Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție a stabilit o anumită modalitate de desemnare a membrilor completurilor de 3 judecători, în condițiile în care legea nu reglementează în mod expres modalitatea de desemnare a acestora, nu poate fi considerat contrar legii, în sensul încălcării autorității legii cu eventuala consecință a creării unei paradigme juridice neconstituționale. În situația în care autoritatea administrativă emitentă a stabilit o anumită modalitate de desemnare a membrilor unor completuri cu privire la care legea nu dispune nimic, caz în care se încadrează și situația litigioasă analizată, se constată că aceasta are o marjă de apreciere ce nu poate fi contestată din perspectiva relației dintre un act de reglementare primar și unul secundar (paragraful 51).

28. Dacă legiuitorul ar fi dorit ca și pentru desemnarea membrilor completurilor de 3 judecători să fie utilizat procedeu tragerii la sorți, ar fi trebuit să reglementeze în mod expres acest lucru, ceea ce nu a făcut, lăsând, astfel, în marja de apreciere a Colegiului de conducere, ca organ colegial de conducere competent să adopte regulamentul instanței supreme, să stabilească modalitatea concretă de desemnare a membrilor acestor completuri (paragraful 52). Fără ca situația normativă existentă la instanțele ierarhice inferioare să fie un reper pentru cea de la Înalta Curte de Casație și Justiție, desemnarea membrilor completurilor de judecată de la instanțele inferioare și membrilor completurilor de 3 judecători de la nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție urmează același algoritm, iar o asemenea orientare normativă la nivelul actelor administrative a fost și este posibilă tocmai pentru că legea este cea care permite o opțiune între tragerea la sorți și nominalizare în privința completurilor de 3 judecători de la nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție, neexcluzând nici expres, nici implicit vreuna dintre cele două modalități de desemnare antereferte (paragraful 54). Modul de desemnare a membrilor completurilor de 3 judecători prin mijlocirea unui act administrativ cu caracter normativ nu încalcă exigențele constituționale ale art. 126 alin. (4), întrucât actul administrativ nu face altceva decât să organizeze executarea legii. Modul de desemnare a membrilor completurilor de 3 judecători este un aspect al compunerii acestora, astfel că aceasta trebuie realizată în baza și în temeiul legii, ceea ce s-a și întâmplat. Dacă legea nu prevede în mod expres ca desemnarea membrilor completurilor să se facă prin tragere la sorți sau prin nominalizare expresă, iar actul administrativ cu caracter normativ a reglementat, în lipsa unei dispoziții legale restrictive, una dintre aceste două modalități înseamnă că această compunere a completului, sub aspectul desemnării membrilor săi, a fost realizată în baza și în temeiul legii, cu alte cuvinte, prin lege (paragraful 57). Soluția aleasă prin actul administrativ normativ, respectiv desemnarea membrilor completurilor antereferte la propunerea președintelui de secție și cu aprobarea Colegiului de conducere, nu este de natură să

afecteze cerința independenței și imparțialității obiective a completurilor de 3 judecători, desemnarea prin tragere la sorți a membrilor completurilor nu este unica și singura modalitate prin care se asigură imparțialitatea obiectivă a acestora, putând exista și modalități alternative de desemnare în mod transparent a acestora, care să asigure un grad înalt de încredere în sistemul judiciar, de natură a înlătura orice suspiciune privind modul în care sunt repartizați judecătorii în aceste completuri (paragraful 60).

29. Raportat la criticile de neconstituționalitate formulate în cauza de față, Curtea reține că nu este chemată să se pronunțe asupra soluției normative cuprinse în regulamentul anterefert cu privire la modul concret de desemnare a membrilor completurilor, întrucât prevederile regulamentare nu pot forma obiect al controlului de constituționalitate, ci dacă un act de reglementare primară poate transfera în domeniul actelor de reglementare secundară stabilirea organului competent să aprobe/valideze compunerea completurilor de judecată în materie penală și a modului concret de desemnare a membrilor acestor completuri. Legiuitorul are opțiunea să stabilească el însuși organul competent să aprobe/valideze compunerea completurilor de judecată în materie penală sau, din contră, să lase acest aspect în sfera actelor administrative normative. Or, textul criticat dă expresie celei de-a doua ipoteze antereferte, astfel că a reglementat doar competența organului administrativ de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție de a adopta regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă, lăsându-se, astfel, acesteia obligația de a stabili, ca act de aplicare a legii, atât organul competent să aprobe/valideze compunerea completurilor de judecată în materie penală, cât și modul concret de desemnare a membrilor completurilor.

30. Nu există nicio prevedere constituțională sau vreo exigență rezultată din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale care să impună ca stabilirea organului competent să aprobe/valideze compunerea completurilor de judecată în materie penală și a modului de desemnare a membrilor completurilor să fie realizată în mod direct prin lege. În lipsa unei prevederi legale exprese, rezultă că legiuitorul a acceptat ca un act de reglementare secundară să realizeze acest lucru, ca act de executare a legii. O asemenea modalitate de legiferare, prin care se lasă la latitudinea actului administrativ normativ alegerea celei mai articulate soluții în lipsa unei reglementări restrictive de nivel legal, nu echivalează cu conferirea de competențe legislative unei autorități administrative, astfel că textul criticat nu contravine art. 61 și art. 73 alin. (3) lit. l) din Constituție.

31. Curtea mai reține că, în prezenta cauză, este aplicabil *mutatis mutandis* paragraful 57 din Decizia nr. 27 din 22 ianuarie 2020 în raport cu criticile formulate din perspectiva art. 126 alin. (4) din Constituție. Astfel, modul de desemnare a membrilor completurilor de 3 judecători prin mijlocirea unui act administrativ cu caracter normativ nu încalcă exigențele constituționale ale art. 126 alin. (4), întrucât actul administrativ nu face altceva decât să organizeze executarea legii. Modul de desemnare a membrilor completurilor de 3 judecători este un aspect al compunerii acestora, astfel că aceasta trebuie realizată în baza și în temeiul legii. Dacă legea nu prevede în mod expres ca desemnarea membrilor completurilor să se facă prin tragere la sorți sau prin nominalizare expresă, iar actul administrativ cu caracter normativ a reglementat, în lipsa unei dispoziții legale restrictive, una dintre aceste două modalități înseamnă că această compunere a completului, sub aspectul desemnării membrilor săi, a fost realizată în baza și în temeiul legii, cu alte cuvinte, prin lege.

32. Prin urmare, având în vedere considerentele mai sus expuse, nu se poate susține nici încălcarea art. 21 alin. (3) din Constituție, în componenta sa referitoare la stabilirea prin lege a instanței judecătorești.

33. Cu privire la competența colegiilor de conducere ale curților de apel, ale tribunalelor, ale tribunalelor specializate și ale judecătorilor de a stabili modalitatea de desemnare a membrilor completurilor de judecată, Curtea observă că se critică însăși ideea de investire *ex lege* a acestora cu competența de a stabili compunerea completurilor, ceea ce înseamnă că pot opta pentru o anumită modalitate concretă de desemnare a membrilor completurilor, tocmai pentru că legea nu reglementează dacă aceasta se face aleatoriu sau prin nominalizare. Or, astfel cum s-a arătat, legiuitorul are opțiunea să stabilească el însuși organul competent să aprobe/valideze compunerea completurilor de judecată sau, din contră, să lase acest aspect în sfera actelor administrative normative. Investiția/desemnarea colegiilor de conducere *ex lege* cu competența de a stabili ele însele compunerea completurilor de judecată nu pune nicio problemă de constituționalitate. Curtea nu are competența să cenzureze opțiunea legiuitorului de a stabili la nivelul curților de apel, al tribunalelor sau al judecătorilor organul competent să aprobe/valideze compunerea completurilor de judecată, iar la nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție să lase stabilirea organului competent în sarcina colegiului de conducere.

34. Cu privire la modul concret de desemnare a membrilor completului sunt aplicabile *mutatis mutandis* paragrafele 48 și 51 din Decizia nr. 27 din 22 ianuarie 2020. Astfel, ori de câte ori o lege nu reglementează o anumită procedură de aducere la îndeplinire a unei măsuri/finalități prevăzute prin lege, revine actului administrativ normativ să o reglementeze, fără ca un asemenea procedeu să poată fi echivalat cu o adăugare la lege. În situația în care autoritatea administrativă emitentă a stabilit o anumită modalitate de desemnare a membrilor unor completuri cu privire la care legea nu dispune nimic, caz în care se încadrează și situația litigioasă analizată, se constată că aceasta are o marjă de apreciere ce nu poate fi contestată din perspectiva relației dintre un act de reglementare primar și unul secundar.

35. Nu există nicio prevedere constituțională sau vreo exigență rezultată din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale care să impună ca modul de desemnare a membrilor completurilor să fie realizat în mod direct prin lege. În lipsa unei prevederi legale exprese, rezultă că legiuitorul a acceptat ca un act de reglementare secundară să realizeze acest lucru, ca act de executare a legii. O asemenea modalitate de legiferare nu echivalează cu conferirea de competențe legislative unei autorități administrative, astfel că textul criticat nu contravine art. 61 și art. 73 alin. (3) lit. l) din Constituție.

36. Curtea mai reține că și în privința curților de apel, a tribunalelor, a tribunalelor specializate și a judecătorilor este aplicabil *mutatis mutandis* paragraful 57 din Decizia nr. 27 din 22 ianuarie 2020, astfel că, dacă legea nu prevede în mod expres ca desemnarea membrilor completurilor să se facă prin tragere la sorți sau prin nominalizare expresă, iar actul administrativ cu caracter normativ a reglementat, în lipsa unei dispoziții legale restrictive, una dintre aceste două modalități înseamnă că această compunere a completului, sub aspectul desemnării membrilor săi, a fost realizată în baza și în temeiul legii, cu alte cuvinte, prin lege.

37. Prin urmare, pentru argumentele de mai sus, nu se poate susține încălcarea art. 21 alin. (3) din Constituție, în componenta sa referitoare la stabilirea prin lege a instanței judecătorești. Totodată, art. 126 alin. (4) din Constituție nu are incidență cu privire la critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 52 alin. (1) din Legea nr. 303/2004, acesta referindu-se la Înalta Curte de Casație și Justiție, și nu la celelalte instanțe judecătorești.

38. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d), al art. 29 și al art. 32 și 33 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată direct de Avocatul Poporului și constată că dispozițiile art. 19 alin. (3), ale art. 29 alin. (1) lit. a) teza întâi, ale art. 31 alin. (1) lit. c) și ale art. 52 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Avocatului Poporului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 februarie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent-șef,

Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 131

din 2 martie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. VI alin. (1) teza finală din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției, în redactarea anterioară modificării acestora prin articolul unic pct. 2 din Legea nr. 239/2019 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Dana-Cristina Bunea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. VI alin. (1) teza ultimă din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției, excepție ridicată din oficiu de Curtea de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie în Dosarul nr. 7.878/256/2018 și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 102D/2019.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 103D/2019 și nr. 112D/2019, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. VI alin. (1) teza ultimă din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul

justiției, excepție ridicată din oficiu de Curtea de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie în Dosarul nr. 26.532/212/2018 și, respectiv, în Dosarul nr. 20.323/212/2018.

4. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor, iar reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 103D/2019 și nr. 112D/2019 la dosarul nr. 102D/2019, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, întrucât, în cauza în care a fost ridicată excepția, apelul a fost judecat în complet format de trei judecători, constituit conform Legii nr. 207/2018, care modifică Legea nr. 304/2004, în vigoare pentru perioada 23 iulie—16 octombrie 2018. În subsidiar, solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Consideră că teza finală a art. VI alin. (1) clarifică situația cauzelor înregistrate între data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2018, normă procesuală de imediată aplicare, și data menționată în teza inițială a aceluiași articol, deoarece, potrivit art. 54 alin. (2) din Legea nr. 304/2004, astfel cum a fost modificat prin Legea

nr. 207/2018, de la data intrării în vigoare a acestei din urmă legi, componența completului de apel era de trei judecători. Deși autoarea excepției susține că legiuitorul nu a prevăzut compunerea completurilor de judecată în apel pentru perioada 23 iulie—16 octombrie 2018, reține că acest aspect a fost reglementat prin art. I pct. 30 din Legea nr. 207/2018.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

7. Prin Încheierea din 19 decembrie 2018, îndreptată prin Încheierea din 21 ianuarie 2019, de îndreptare a erorii materiale, pronunțate în Dosarul nr. 7.878/256/2018, **Curtea de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. VI alin. (1) teza ultimă din „Ordonanța de urgență nr. 92/2018 din 15 octombrie 2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției”**. Excepția a fost ridicată din oficiu în apelul penal declarat împotriva Sentinței penale nr. 2.873 din data de 8 noiembrie 2018, pronunțată de Judecătoria Medgidia în Dosarul penal nr. 7.878/256/2018 având ca obiect revizuire.

8. Prin Încheierea din 13 decembrie 2018, îndreptată prin Încheierea din 21 ianuarie 2019, de îndreptare a erorii materiale, pronunțate în Dosarul nr. 26.532/212/2018, **Curtea de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. VI alin. (1) teza ultimă din „Ordonanța de urgență nr. 92/2018 din 15 octombrie 2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției”**. Excepția a fost ridicată din oficiu în apelul penal formulat împotriva Sentinței penale nr. 1.297 din data de 8 noiembrie 2018, pronunțată de Judecătoria Constanța în Dosarul penal nr. 26.532/212/2018.

9. Prin Încheierea din 19 decembrie 2018, îndreptată prin Încheierea din 21 ianuarie 2019, de îndreptare a erorii materiale, pronunțate în Dosarul nr. 20.323/212/2018, **Curtea de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. VI alin. (1) teza ultimă din „Ordonanța de urgență nr. 92/2018 din 15 octombrie 2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției”**. Excepția a fost ridicată din oficiu în apelul penal declarat împotriva Sentinței penale nr. 1.246 din data de 30 octombrie 2018, pronunțată de Judecătoria Constanța în Dosarul penal nr. 20.323/212/2018.

10. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia reține că, prin art. I pct. 30 din Legea nr. 207/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, s-a modificat art. 54 alin. (2) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, în sensul că apelurile și recursurile se judecă în complet format din 3 judecători, cu excepția cazurilor în care legea prevede altfel. Prin art. VI alin. (1) teza I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018 s-a prevăzut că „Dispozițiile art. 54 alin. (2) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, privitoare la judecarea apelurilor în complet format din 3 judecători se aplică apelurilor formulate în procese pornite începând cu data de 1 ianuarie 2020”. În continuare, în art. VI alin. (1) teza ultimă din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018, legiuitorul

a menționat că, în procesele pornite începând cu data intrării în vigoare a ordonanței de urgență și până la data de 31 decembrie 2019 inclusiv, apelurile se judecă în complet format din 2 judecători. Susține că, în această modalitate, dispoziția normativă cu privire la compunerea completului de judecată nu are suficientă claritate, deoarece în cadrul aceluiași alineat se prevede soluționarea cauzelor în complet de trei judecători de la data de 1 ianuarie 2020, în timp ce, în teza imediat următoare a aceluiași alineat, legiuitorul a dispus ca, de la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2018, judecarea apelurilor să se facă în complet format din 2 judecători. Pe de altă parte, reține că legiuitorul nu a prevăzut compunerea completurilor de judecată în calea de atac a apelului în cauzele intrate pe rolul instanțelor în intervalul 23 iulie 2018 (data intrării în vigoare a Legii nr. 207/2018) — 16 octombrie 2018 (data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2018). Astfel, apreciază că, lăsând în afara reglementării cauzele intrate pe rol în această perioadă, dispoziția tranzitorie — care se referă numai la procesele pornite începând cu data intrării în vigoare a ordonanței de urgență și până la data de 31 decembrie 2019, inclusiv — poate contraveni principiilor constituționale privind înfăptuirea justiției în numele legii, unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției, prevăzute de art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (3), respectiv art. 124 alin. (1) și (2) din Legea fundamentală.

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. VI alin. (1) teza finală din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 874 din 16 octombrie 2018, în redactarea de la data sesizării Curții Constituționale, anterioară modificării acestora prin articolul unic pct. 2 din Legea nr. 239/2019 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.024 din 19 decembrie 2019. Dispozițiile criticate au următorul conținut: „(1) [...] În procesele pornite începând cu data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență și până la data de 31 decembrie 2019 inclusiv, apelurile se judecă în complet format din 2 judecători.”

15. Autoarea excepției de neconstituționalitate susține că textul criticat este contrar dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul părților la un proces echitabil și

ale art. 124 alin. (1) și (2), potrivit cărora justiția se înfăptuiește în numele legii și este unică, imparțială și egală pentru toți.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, în exercitarea controlului de constituționalitate a priori cu privire la Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, a pronunțat Decizia nr. 33 din 23 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 146 din 15 februarie 2018, în considerentele căreia a examinat critica referitoare la dispozițiile art. I pct. 30 prin raportare la prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție. Art. I pct. 30 din legea supusă controlului de constituționalitate stabilea că: „La articolul 54, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins: «(2) Apelurile și recursurile se judecă în complet format din 3 judecători, cu excepția cazurilor în care legea prevede altfel.»” Critica de neconstituționalitate a fost formulată în sensul că, în lipsa unui studiu de impact privind resursele umane ale instanțelor, norma modificatoare va conduce la scăderea numărului de completuri de judecată și, implicit, la acordarea unor termene mai lungi pentru soluționarea cauzelor, împrejurare ce este de natură a încălca prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție.

17. Curtea a observat că norma criticată modifică norma actuală cuprinsă în art. 54 alin. (2), care prevede că apelurile se judecă în complet de 2 judecători, stabilind, ca normă generală, un complet format din 3 judecători atât pentru judecarea apelurilor, cât și pentru judecarea recursurilor (paragraful 116). Curtea a reținut, totodată, că, în ceea ce privește modificările operate sub aspectul creșterii numărului de judecători care compun completurile de judecată în materiile reglementate, opțiunea legiuitorului cu privire la aceste aspecte nu constituie o problemă de constituționalitate, care să poată fi censurată pe calea controlului efectuat de Curte. Stabilirea normelor privind structura instanțelor de judecată, secțiile și completurile specializate din cadrul acestora sau compunerea completurilor de judecată cad în competența de reglementare a legiuitorului ordinar. Acesta are o marjă semnificativă de apreciere în virtutea dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 126 alin. (1), care vorbesc de „*instanțe judecătorești stabilite de lege*”, precum și în art. 126 alin. (4), potrivit cărora „*Compunerea Înaltei Curți de Casație și Justiție și regulile de funcționare a acesteia se stabilesc prin lege organică*”. Mai mult, Curtea a reținut că nu poate censura opțiunea legiuitorului sub aspectul existenței sau nu a unui studiu de impact al legii modificatoare privind resursele umane ale instanțelor, această chestiune neavând relevanță constituțională.

18. Pentru aceste motive, Curtea a apreciat ca fiind neîntemeiată critica de neconstituționalitate formulată de autorii sesizării cu privire la dispozițiile art. I pct. 30 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară prin raportare la prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție.

19. Ulterior publicării Deciziei nr. 33 din 23 ianuarie 2018, precitată, Parlamentul a adoptat Legea nr. 207/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 20 iulie 2018, prin care s-au adus, printre altele, modificări în ceea ce privește compunerea completurilor pentru judecarea cauzelor în apel. Legea nr. 207/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară a intrat în vigoare la data de 23 iulie 2018, conform dispozițiilor art. 78 din Legea fundamentală, potrivit cărora „*Legea se publică în Monitorul Oficial al României și intră*

în vigoare la 3 zile de la data publicării sau la o dată ulterioară prevăzută în textul ei”. Art. I pct. 30 din Legea nr. 207/2018 a modificat art. 54 alin. (2) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară în sensul că „*Apelurile și recursurile se judecă în complet format din 3 judecători, cu excepția cazurilor în care legea prevede altfel*”.

20. Totodată, pentru a clarifica modul de aplicare în timp a noii reglementări, legiuitorul a instituit o normă tranzitorie, la art. IV din Legea nr. 207/2018, potrivit căreia „*Dispozițiile prezentei legi privind judecarea apelurilor în complet de 3 judecători se aplică cauzelor înregistrate pe rolul instanțelor după intrarea în vigoare a prezentei legi*”. Deși în cuprinsul art. IV din Legea nr. 207/2018 nu se regăsește o interpretare oficială a noțiunii de „cauză”, legiuitorul utilizând noțiunea fără a o defini, Curtea reține că, în materie penală, accepțiunea acestui termen este cea generală, ce rezultă din ansamblul normelor procesual penale, și privește cauzele penale care au fost înregistrate în primă instanță după intrarea în vigoare a Legii nr. 207/2018. Având însă în vedere și faptul că, potrivit art. 329 alin. (1) din Codul de procedură penală, „*Rechizitoriul constituie actul de sesizare a instanței de judecată*”, Curtea reține că înregistrarea cauzei are în vedere momentul deschiderii/ declanșării procedurii camerei preliminare. Așadar, Curtea constată că dispozițiile tranzitorii astfel reglementate în art. IV din Legea nr. 207/2018 instituie o situație de ultraactivitate a legii procesuale vechi, urmând ca apelurile să fie judecate în complet format din 3 judecători numai în cauzele penale înregistrate pe rolul instanțelor, în procedura de cameră preliminară, după intrarea în vigoare a Legii nr. 207/2018.

21. Curtea reține, totodată, că, în considerarea faptului că schemele de personal ale instanțelor judecătorești sunt subdimensionate, cu consecințe în ceea ce privește aplicarea dispozițiilor privind judecarea apelurilor în completuri formate din 3 judecători, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 874 din 16 octombrie 2018, legiuitorul delegat a adoptat în regim de urgență măsuri legislative referitoare la compunerea completurilor de apel.

22. În materie penală, art. VI alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018, în redactarea anterioară modificării acestuia prin articolul unic pct. 2 din Legea nr. 239/2019 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.024 din 19 decembrie 2019, prevedea că: „*În cauzele penale, dispozițiile art. 54 alin. (2) din Legea nr. 304/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, privitoare la judecarea apelurilor în complet format din 3 judecători se aplică la judecarea apelurilor în cauzele care au fost înregistrate în primă instanță începând cu 1 ianuarie 2020. Apelurile formulate în cauzele penale înregistrate în primă instanță începând cu data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență și până la data de 31 decembrie 2019 inclusiv se judecă în complet format din 2 judecători*.” Curtea observă că, în materie penală, legiuitorul a adoptat în art. VI alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018, pe de o parte, o soluție de prorogare a termenului de la care ar urma să se aplice dispozițiile art. 54 alin. (2) din Legea nr. 304/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în ceea ce privește judecarea apelurilor în complet format din 3 judecători [art. VI alin. (2) teza întâi], iar, pe de altă

parte, s-a stabilit că se judecă în complet format din 2 judecători apelurile formulate în cauzele penale înregistrate în primă instanță în intervalul de timp dintre data intrării în vigoare a ordonanței de urgență [16 octombrie 2018] și data de 31 decembrie 2019 inclusiv [art. VI alin. (2) teza a doua].

23. Totodată, Curtea reține că legiuitorul a adoptat o soluție legislativă similară în materie extrapenală, stabilind în art. VI alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018, în redactarea de la data sesizării Curții Constituționale, anterioară modificării acestuia prin articolul unic pct. 2 din Legea nr. 239/2019 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2018, că: „(1) *Dispozițiile art. 54 alin. (2) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, privitoare la judecarea apelurilor în complet format din 3 judecători se aplică apelurilor formulate în procese pornite începând cu data de 1 ianuarie 2020. În procesele pornite începând cu data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență și până la data de 31 decembrie 2019 inclusiv, apelurile se judecă în complet format din 2 judecători.*” Cât privește noțiunea de „proces”, Curtea reține că aceasta este folosită în materie procesual civilă (extrapenală), art. 24 din Codul de procedură civilă stabilind că „*Dispozițiile legii noi de procedură se aplică numai proceselor și executărilor silite începute după intrarea acesteia în vigoare*”, iar, potrivit art. 3 din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă: „(1) *Dispozițiile Codului de procedură civilă se aplică numai proceselor și executărilor silite începute după intrarea acestuia în vigoare. (2) Procesele începute prin cereri depuse, în condițiile legii, la poștă, unități militare sau locuri de deținere înainte de data intrării în vigoare a Codului de procedură civilă: rămân supuse legii vechi, chiar dacă sunt înregistrate la instanță după această dată.*” În aceste condiții, Curtea reține că noțiunea de „proces” privește faza judecării în procesul civil (extrapenal), „începerea”/„pornirea” procesului raportându-se la momentul înregistrării cererii la instanță în condițiile art. 192 alin. (2) din Codul de procedură civilă, potrivit căruia „*Procesul începe prin înregistrarea cererii la instanță, în condițiile legii*”, și ale art. 3 alin. (2) din Legea nr. 76/2012.

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. VI alin. (1) teza finală din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției, în redactarea anterioară modificării acestora prin articolul unic pct. 2 din Legea nr. 239/2019 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției, excepție ridicată din oficiu de Curtea de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie în dosarele nr. 7.878/256/2018, nr. 26.532/212/2018 și nr. 20.323/212/2018.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 2 martie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

24. Curtea reține, de asemenea, că, în Dosarul nr. 102D/2019, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. VI alin. (1) teza finală din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018 a fost ridicată din oficiu în soluționarea apelului penal declarat împotriva Sentinței penale nr. 2.873 din data de 8 noiembrie 2018, pronunțată de Judecătoria Medgidia în Dosarul penal nr. 7.878/256/2018, prin care s-a respins, ca inadmisibilă, în baza art. 459 alin. (5) din Codul de procedură penală, cererea de revizuire formulată împotriva Sentinței penale nr. 178 din data de 18 ianuarie 2018, pronunțată de Judecătoria Medgidia în Dosarul penal nr. 3.320/256/2016. De asemenea, în Dosarul Curții nr. 103D/2019, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. VI alin. (1) teza finală din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018 a fost ridicată din oficiu în soluționarea apelului penal declarat împotriva Sentinței penale nr. 1.297 din data de 8 noiembrie 2018, pronunțată de Judecătoria Constanța în Dosarul penal nr. 26.532/212/2018. Totodată, în Dosarul Curții nr. 112D/2019, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. VI alin. (1) teza finală din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018 a fost ridicată din oficiu în soluționarea apelului penal declarat împotriva Sentinței penale nr. 1.246 din data de 30 octombrie 2018, pronunțată de Judecătoria Constanța în Dosarul penal nr. 20.323/212/2018.

25. În aceste condiții, Curtea constată că normele criticate, care privesc materia extrapenală, raportate la obiectul cauzelor în cadrul cărora au fost ridicate prezentele excepții de neconstituționalitate, nu au legătură cu soluționarea acestora, în sensul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată. Or, în jurisprudența sa, Curtea a stabilit că „*legătura cu soluționarea cauzei*”, în sensul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, presupune atât *aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecării*, cât și *necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate*, condiții ce trebuie întrunite cumulativ, pentru a fi satisfăcute exigențele pe care le impun aceste dispoziții legale, în privința pertinentei excepției de neconstituționalitate în desfășurarea procesului (a se vedea Decizia nr. 438 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 12 august 2014).

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 157

din 4 martie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 27 din Codul de procedură civilă, în interpretarea dată prin Decizia nr. 52 din 18 iunie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, precum și a dispozițiilor art. 521 alin. (1) și (3) din Codul de procedură civilă

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă, prin raportare la Decizia nr. 52 din 18 iunie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, excepție ridicată de Banca Comercială Română — S.A. din București în Dosarul nr. 6.190/225/2016* al Curții de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 705D/2019.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției ca inadmisibilă, arătând că se impune menținerea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 5 martie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 6.190/225/2016*, **Curtea de Apel Craiova — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă, prin raportare la Decizia nr. 52 din 18 iunie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.** Excepția a fost invocată de Banca Comercială Română — S.A. din București într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului declarat împotriva hotărârii pronunțate de instanța de fond.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată, în esență, că, prin Decizia Curții Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017, a fost declarată neconstituțională condiționarea

exercitării căii de atac a recursului (în litigiile evaluabile în bani) de respectarea unui criteriu valoric. În acest context, prin Decizia nr. 52 din 18 iunie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, s-a stabilit că, potrivit art. 27 din Codul de procedură civilă, hotărârile judecătorești pronunțate în litigiile evaluabile în bani de până la 1.000.000 de lei inclusiv, în procese începute anterior publicării Deciziei Curții Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017, respectiv data de 20 iulie 2017, nu sunt supuse recursului. Astfel, se arată că instanța supremă a atașat Deciziei Curții Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017 consecințe străine voinței judecătorului constituțional și a încălcat astfel dispozițiile art. 142 și ale art. 147 din Constituție, cu motivarea că, în calitate sa de garant al supremației Constituției, Curtea Constituțională este singura autoritate investită să se pronunțe cu privire la conformitatea unui act normativ cu normele și principiile constituționale.

6. Se mai arată că efectul Deciziei Curții Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017 este acela de încetare a aplicării respectivelor prevederi în dreptul pozitiv, cu consecința că de la data publicării în Monitorul Oficial al României a respectivei decizii (20 iulie 2017) vor fi supuse recursului toate hotărârile pronunțate în cauze având drept obiect cereri evaluabile în bani, mai puțin cele exceptate după criteriul materiei, prevăzute expres în art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă. Prin urmare, se susține că decizia criticată a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept contravine dispozițiilor art. 147 alin. (4) din Constituție.

7. Se mai susține că interpretarea dată de Înalta Curte dispozițiilor art. 27 din Codul de procedură civilă nesocotește dispozițiile art. 126 alin. (3) din Constituție, un astfel de raționament venind în coliziune gravă cu dispozițiile art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, potrivit căroră în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie, dar și cu jurisprudența obligatorie a Curții Constituționale.

8. De asemenea, se mai susține că interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin decizia criticată încalcă dispozițiile art. 4 și 16 din Constituție care consacră principiul egalității în drepturi și nediscriminării tuturor cetățenilor, în sensul că din această interpretare rezultă că recursul poate fi exercitat doar în cadrul litigiilor în care înregistrarea cererii de chemare în

judecată a avut loc după momentul publicării Deciziei Curții Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017, ceea ce produce consecințe discriminatorii între subiectele de drept aflate în aceeași situație juridică, respectiv cei care au calitatea de părți într-un litigiu în care dispozițiile declarate neconstituționale sunt aplicabile și a cărui soluționare depinde în mod direct de soluția pronunțată de Curtea Constituțională.

9. **Curtea de Apel Craiova — Secția a II-a civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, republicată, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă, prin raportare la Decizia nr. 52 din 18 iunie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 17 iulie 2018. În realitate, din motivarea scrisă a excepției de neconstituționalitate, rezultă că sunt criticate dispozițiile art. 521 alin. (1) și (3), precum și ale art. 27 din Codul de procedură civilă, prin raportare la interpretarea dată prin Decizia nr. 52 din 18 iunie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept. De asemenea, analizând motivarea excepției, Curtea reține că, în ceea ce privește stabilirea obiectului excepției de neconstituționalitate, în jurisprudența Curții Constituționale s-a statuat cu valoare de principiu că, în exercitarea controlului de constituționalitate, instanța de contencios constituțional trebuie să țină cont de voința reală a părții care a ridicat excepția de neconstituționalitate (în acest sens, Decizia nr. 775 din 7 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.006 din 18 decembrie 2006; Decizia nr. 297 din 27 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 309 din 9 mai 2012; Decizia nr. 244 din 6 aprilie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 529 din 6 iulie 2017). De asemenea, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, determinarea obiectului excepției de neconstituționalitate este o operațiune care, pe lângă existența unor condiționări formale inerente ce incumbă în sarcina autorului acesteia, poate necesita și o apreciere obiectivă a

Curții Constituționale, având în vedere finalitatea urmărită de autor prin ridicarea excepției. O atare concepție se impune tocmai datorită caracterului concret al controlului de constituționalitate exercitat pe cale de excepție (Decizia nr. 297 din 27 martie 2012, precitată). Astfel, în prezenta cauză, rezultă că motivarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 521 alin. (1) și (3) din Codul de procedură civilă privește însăși interpretarea care a fost dată de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin raportare la dispozițiile art. 27 din Codul de procedură civilă, astfel încât Curtea va reține ca obiect al excepției prevederile art. 27 din Codul de procedură civilă, în interpretarea dată prin Decizia nr. 52 din 18 iunie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, precum și prevederile art. 521 alin. (1) și (3) din Codul de procedură civilă. Prevederile legale criticate au următorul cuprins:

— Art. 27 din Codul de procedură civilă: *„Hotărârile rămân supuse căilor de atac, motivelor și termenelor prevăzute de legea sub care a început procesul.”*

— Art. 521 alin. (1) și (3) din Codul de procedură civilă: *„(1) Asupra sesizării, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept se pronunță prin decizie, numai cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării. (...)*

(3) Dezlegarea dată chestiunilor de drept este obligatorie pentru instanța care a solicitat dezlegarea de la data pronunțării deciziei, iar pentru celelalte instanțe, de la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, Partea I.”

14. În opinia autoarei excepției, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (4) referitor la principiul separației puterilor în stat, art. 1 alin. (5) referitor la principiul legalității, art. 4 privind criteriile nediscriminării, art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii civile, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 61 alin. (1) privind rolul Parlamentului, art. 126 alin. (3) referitor la competența Înaltei Curți de Casație și Justiție de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești și art. 147 alin. (1) și (4) referitoare la efectele deciziilor Curții Constituționale.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prin Decizia nr. 874 din 18 decembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 2 din 3 ianuarie 2019, Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art. 27 din Codul de procedură civilă, în interpretarea dată prin Decizia nr. 52 din 18 iunie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, sunt neconstituționale.

16. Prin această decizie, paragrafele 66—78, Curtea a reținut că, potrivit interpretării date de instanța supremă prin intermediul hotărârii prealabile, deși dispoziția legală care suprima în mod expres calea de atac a recursului, în privința hotărârilor judecătorești pronunțate în cererile evaluabile în bani de până la 1.000.000 de lei inclusiv, a fost constatată neconstituțională, prin Decizia nr. 369 din 30 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 20 iulie 2017, aceasta continua să fie aplicabilă tuturor litigiilor în curs, înregistrate pe rolul instanțelor anterior datei publicării deciziei de constatare a

neconstituționalității. Curtea a reținut că o asemenea soluție interpretativă are semnificația prelungirii în timp a efectelor unei norme constatate neconstituționale, cu consecința aplicării acesteia în cadrul proceselor în curs, ceea ce conduce la încălcarea dispozițiilor art. 147 alin. (4) din Constituție, care consacră efectul imediat și general obligatoriu al deciziilor Curții Constituționale.

17. Prin aceeași decizie, paragrafele 80—87, Curtea a reținut și încălcarea art. 16 alin. (1) și art. 21 din Constituție, referitoare la principiile egalității în drepturi și accesului liber la justiție. În acest sens, Curtea a reținut că negarea dreptului la exercitarea căii de atac a recursului, prin inaplicabilitatea dispozițiilor art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013, în configurația dată prin constatarea neconstituționalității sintagmei „*precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 de lei inclusiv*”, pentru o anumită categorie de justițiabili, în funcție de data începerii procesului, este de natură să blocheze, în funcție de valoarea pretenției deduse judecătii, accesul la calea de atac a recursului, punând *ab initio* cetățenii într-o situație diferită, fără a avea o justificare obiectivă și rezonabilă.

18. În prezenta cauză, referitor la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 521 alin. (1) și (3) din Codul de procedură civilă, în motivarea acesteia se susține, în esență, că aceste prevederi legale reprezintă temeiul prin care instanța supremă a impus tuturor instanțelor judecătorești o interpretare vădit neconstituțională cu privire la efectele pe care le produce Decizia Curții Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017, iar aceste prevederi legale, prin raportare la însăși interpretarea care a fost dată de către Înalta Curte de Casație și Justiție dispozițiilor art. 27 din Codul de procedură civilă, sunt neconstituționale.

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 27 din Codul de procedură civilă, în interpretarea dată prin Decizia nr. 52 din 18 iunie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, precum și a dispozițiilor art. 521 alin. (1) și (3) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Banca Comercială Română — S.A. din București în Dosarul nr. 6.190/225/2016* al Curții de Apel Craiova — Secția a II-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 4 martie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL CULTURII

ORDIN

pentru re acreditarea Muzeului Național al Marinei Române din Constanța, județul Constanța

În baza Hotărârii Comisiei Naționale a Muzeelor și Colecțiilor nr. 1.347 din 20.04.2021,

în conformitate cu prevederile art. 12 și 18 din Criteriile și normele de acreditare a muzeelor și a colecțiilor publice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.057/2007,

în temeiul dispozițiilor art. 18 alin. (4) din Legea muzeelor și a colecțiilor publice nr. 311/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și al prevederilor art. 11 alin. (1) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul culturii emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se reacreditează Muzeul Național al Marinei Române, cu sediul în Constanța, județul Constanța.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul culturii,
Camelia Veronica Marcu,
secretar general

București, 29 aprilie 2021.
Nr. 2.967.

MINISTERUL CULTURII

ORDIN

pentru re acreditarea Muzeului Județean „Aurelian Sacerdoțeanu” Vâlcea din Râmnicu Vâlcea, județul Vâlcea

În baza Hotărârii Comisiei Naționale a Muzeelor și Colecțiilor nr. 2.440 din 20.04.2021,

în conformitate cu prevederile art. 12 și 18 din Criteriile și normele de acreditare a muzeelor și a colecțiilor publice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.057/2007,

în temeiul dispozițiilor art. 18 alin. (4) din Legea muzeelor și a colecțiilor publice nr. 311/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și al prevederilor art. 11 alin. (1) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul culturii emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se reacreditează Muzeul Județean „Aurelian Sacerdoțeanu” Vâlcea, cu sediul în municipiul Râmnicu Vâlcea, județul Vâlcea.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul culturii,
Camelia Veronica Marcu,
secretar general

București, 29 aprilie 2021.
Nr. 2.968.

MINISTERUL EDUCAȚIEI

ORDIN**privind acordarea acreditării pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular
Școala Gimnazială „Copil Dorit” din municipiul București**

Având în vedere prevederile art. 24 alin. (3) lit. c) și d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2005 privind asigurarea calității educației, aprobată cu modificări prin Legea nr. 87/2006, cu modificările și completările ulterioare,

luând în considerare dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 22/2007 pentru aprobarea Metodologiei de evaluare instituțională în vederea autorizării, acreditării și evaluării periodice a organizațiilor furnizoare de educație,

având în vedere prevederile Hotărârii Guvernului nr. 21/2007 privind aprobarea Standardelor de autorizare de funcționare provizorie a unităților de învățământ preuniversitar, precum și a Standardelor de acreditare și de evaluare periodică a unităților de învățământ preuniversitar,

ținând cont de dispozițiile Ordinului nr. 5.773/2015 privind acordarea autorizării de funcționare provizorie pentru nivelul de învățământ „gimnazial” din cadrul unității de învățământ preuniversitar particular Școala Gimnazială „Copil Dorit” din municipiul București,

luând în considerare Hotărârea Consiliului Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar nr. 20 din 9.11.2020 privind propunerea de acordare a acreditării pentru unitățile de învățământ preuniversitar particular evaluate în perioada 6—23 octombrie 2020,

având în vedere prevederile art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 212/2020 privind stabilirea unor măsuri la nivelul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative,

în temeiul art. 15 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 24/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației și Cercetării, cu modificările ulterioare,

ministrul educației emite prezentul ordin:

Art. 1. — Se acordă acreditarea pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Gimnazială „Copil Dorit”, cu sediul în municipiul București, Șoseaua Viilor nr. 33, sectorul 5, pentru nivelul de învățământ „gimnazial”, limba de predare „română”, forma de învățământ „cu frecvență”, începând cu anul școlar 2021—2022, conform anexei care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Gimnazială „Copil Dorit” din municipiul București, acreditată potrivit dispozițiilor art. 1, este persoană juridică de drept privat și de interes public, parte a sistemului național de învățământ, și beneficiază de toate drepturile și obligațiile prevăzute de lege.

Art. 3. — Unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Gimnazială „Copil Dorit” din municipiul București are obligația ca, în termen de maximum 30 de zile de la intrarea în vigoare a prezentului ordin, să parcurgă procedurile de înregistrare fiscală și să comunice Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar o copie de pe certificatul de înregistrare fiscală; în caz contrar, se vor sesiza organele fiscale competente pentru luarea măsurilor care se impun.

Art. 4. — Unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Gimnazială „Copil Dorit” din municipiul București are obligația de a solicita evaluarea externă periodică în termen de maximum 5 ani de la obținerea acreditării, dar nu mai târziu de anul școlar 2025—2026.

Art. 5. — Personalul didactic, didactic auxiliar și personalul nedidactic din unitatea de învățământ preuniversitar particular autorizată, angajat conform prevederilor legii, se preia la unitatea de învățământ preuniversitar particular acreditată Școala Gimnazială „Copil Dorit” din municipiul București.

Art. 6. — (1) Unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Gimnazială „Copil Dorit” din municipiul București dispune de patrimoniu propriu, care nu poate fi înstrăinat sau diminuat și va fi utilizat numai în interesul învățământului.

(2) În cazul desființării, dizolvării sau lichidării, patrimoniul unității de învățământ preuniversitar particular acreditate Școala Gimnazială „Copil Dorit” din municipiul București revine fondatorilor.

Art. 7. — Unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Gimnazială „Copil Dorit” din municipiul București este monitorizată și controlată periodic de către Ministerul Educației și Cercetării, Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar, în colaborare cu Inspectoratul Școlar al Municipiului București, în vederea verificării respectării standardelor care au stat la baza acreditării.

Art. 8. — Asociația „Copil Dorit” din municipiul București, unitatea de învățământ preuniversitar particular acreditată Școala Gimnazială „Copil Dorit” din municipiul București, Direcția generală învățământ preuniversitar din Ministerul Educației și Cercetării, Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar, respectiv Inspectoratul Școlar al Municipiului București vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 9. — Prezentul ordin intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul educației,
Gigel Paraschiv,
secretar de stat

București, 25 martie 2021.
Nr. 3.548.

Municipiul București

Nr. crt.	Denumirea unității de învățământ	Hotărârea ARACIP de evaluare/dată	Denumirea persoanei juridice inițiatoare	Adresa unității de învățământ, tel./fax, e-mail	Nivelul de învățământ/ Nivelul de calificare	Profilul/ Domeniul	Domeniul pregătirii de bază	Calificarea profesională/ Specializarea	Limba de predare	Forma de învățământ	Nr. de formațiuni de studiu solicitate
1.	Școala Gimnazială „Copil Dorit”	16/6.10.2020	Asociația „Copil Dorit”	Șos. Viilor nr. 33, sectorul 5, tel.: 0722/166358 copildorit@gmail.com	Gimnazial/Nivelul 1 (cf. Hotărârii Guvernului nr. 918/2013, cu modificările și completările ulterioare)				Română	Cu frecvență	4/33
Capacitate maximă de școlarizare*) — 15 formațiuni de studiu în 2 schimburi (maximum 9 formațiuni de studiu/schimbul 1 și maximum 6 formațiuni de studiu/schimbul 2)											

*) Capacitatea de școlarizare reprezintă numărul maxim de formațiuni de studiu care pot fi școlarizate în 2 schimburi în sălile de clasă și cabinetele (excluzând laboratoare, ateliere) la nivelul unității de învățământ.

MINISTERUL EDUCAȚIEI

ORDIN**privind acordarea acreditării pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Grădinița „Universul Copiilor 2” din orașul Voluntari**

Având în vedere prevederile art. 24 alin. (3) lit. c) și d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2005 privind asigurarea calității educației, aprobată cu modificări prin Legea nr. 87/2006, cu modificările și completările ulterioare,

luând în considerare dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 22/2007 pentru aprobarea Metodologiei de evaluare instituțională în vederea autorizării, acreditării și evaluării periodice a organizațiilor furnizoare de educație,

având în vedere prevederile Hotărârii Guvernului nr. 21/2007 privind aprobarea Standardelor de autorizare de funcționare provizorie a unităților de învățământ preuniversitar, precum și a Standardelor de acreditare și de evaluare periodică a unităților de învățământ preuniversitar,

ținând cont de prevederile art. II alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2019 pentru completarea Legii educației naționale nr. 1/2011, instituirea unor derogări și prorogarea unor termene, aprobată cu completări prin Legea nr. 230/2019,

având în vedere dispozițiile art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2020 privind luarea unor măsuri pentru buna funcționare a sistemului de învățământ, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 103/2020,

având în vedere prevederile art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 212/2020 privind stabilirea unor măsuri la nivelul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative,

ținând cont de dispozițiile Ordinului ministrului educației naționale nr. 4.721/2014*) privind acordarea autorizării de funcționare provizorie S.C. Universul Copiilor — S.R.L. din orașul Voluntari pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Grădinița „Universul Copiilor 2” din orașul Voluntari,

luând în considerare Hotărârea Consiliului Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar nr. 25 din 4.12.2020 privind propunerea de acordare a acreditării pentru unitățile de învățământ preuniversitar particular evaluate în perioada 13 octombrie—27 noiembrie 2020,

în temeiul art. 15 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 24/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației și Cercetării, cu modificările ulterioare,

ministrul educației emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se acordă acreditarea pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Grădinița „Universul Copiilor 2”, cu sediul în orașul Voluntari, strada Matei Basarab nr. 40—42, județul Ilfov, pentru nivelul de învățământ „preșcolar”, program „normal” și program „prelungit”, limba de predare „română”, începând cu anul școlar 2021—2022, conform anexei care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Unitatea de învățământ preuniversitar particular Grădinița „Universul Copiilor 2” din orașul Voluntari, acreditată potrivit dispozițiilor art. 1, este persoană juridică de drept privat și de interes public, parte a sistemului național de învățământ, și beneficiază de toate drepturile și obligațiile prevăzute de lege.

Art. 3. — Unitatea de învățământ preuniversitar particular Grădinița „Universul Copiilor 2” din orașul Voluntari are obligația ca, în termen de maximum 30 de zile de la intrarea în vigoare a

prezentului ordin, să parcurgă procedurile de înregistrare fiscală și să comunice Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar o copie de pe certificatul de înregistrare fiscală; în caz contrar, se vor sesiza organele fiscale competente pentru luarea măsurilor care se impun.

Art. 4. — Unitatea de învățământ preuniversitar particular Grădinița „Universul Copiilor 2” din orașul Voluntari are obligația de a solicita evaluarea externă periodică în termen de maximum 5 ani de la obținerea acreditării, dar nu mai târziu de anul școlar 2025—2026.

Art. 5. — Personalul didactic, didactic auxiliar și personalul nedidactic din unitatea de învățământ preuniversitar particular autorizată, angajat conform prevederilor legii, se preia la unitatea de învățământ preuniversitar particular acreditată Grădinița „Universul Copiilor 2” din orașul Voluntari.

*) Ordinul ministrului educației naționale nr. 4.721/2014 nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 6. — (1) Unitatea de învățământ preuniversitar particular Grădinița „Universul Copiilor 2” din orașul Voluntari dispune de patrimoniu propriu, care nu poate fi înstrăinat sau diminuat și va fi utilizat numai în interesul învățământului.

(2) În cazul desființării, dizolvării sau lichidării, patrimoniul unității de învățământ preuniversitar particular acreditate Grădinița „Universul Copiilor 2” din orașul Voluntari revine fondatorilor.

Art. 7. — Unitatea de învățământ preuniversitar particular Grădinița „Universul Copiilor 2” din orașul Voluntari este monitorizată și controlată periodic de către Ministerul Educației, Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul

Preuniversitar, în colaborare cu Inspectoratul Școlar Județean Ilfov, în vederea verificării respectării standardelor care au stat la baza acreditării.

Art. 8. — S.C. Universul Copiilor — S.R.L. din orașul Voluntari, unitatea de învățământ preuniversitar particular acreditată Grădinița „Universul Copiilor 2” din orașul Voluntari, Direcția generală învățământ preuniversitar din Ministerul Educației, Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar, respectiv Inspectoratul Școlar Județean Ilfov vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 9. — Prezentul ordin intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul educației,
Gigel Paraschiv,
secretar de stat

București, 31 martie 2021.
Nr. 3.621.

Județul Ilfov

ANEXĂ

Nr. crt.	Denumirea unității de învățământ	Hotărârea APACIP de evaluare/data	Denumirea persoanei juridice inițiatoare	Adresa unității de învățământ, tel./fax, e-mail	Nivelul de învățământ/ Nivelul de calificare	Domeniul/ Profilul	Domeniul pregătirii de bază	Calificarea profesională/ Specializarea	Limba de predare	Forma de învățământ	Număr de clase școlarizate/ număr de elevi
1.	Grădinița „Universul Copiilor 2”	17/14.10.2020	S.C. UNIVERSUL COPIILOR — S.R.L.	Orașul Voluntari, str. Matei Basarab nr. 40—42, tel.: 0758/119103	Preșcolar				Română	PN și PP	5/57
Capacitate maximă de școlarizare*) — 5 formațiuni de studiu/1 schimb (maximum 5 formațiuni de studiu/schimbul 1)											

*) Capacitatea de școlarizare reprezintă numărul maxim de formațiuni de studiu care pot fi școlarizate în 2 schimburi în sălile de clasă și cabinete (excluzând laboratoare, ateliere) la nivelul unității de învățământ.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:
Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
Tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72,
e-mail: pierderiacte@ramo.ro, concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro

